

1826 Drukningulykker

Johan von Motzfeldt var sønn til generalmajor Peter Jacob von Motzfeldt på Trones i Verdal. I 1751 ble han premierløytnant ved Nordenfjelske dragonregiment og i 1762 kaptein og sjef for Søndre Stjørdalske dragonkompani. Johan ble eier av Mæle gård i 1757, og han giftet seg med Olava Kristine Brix fra Egge ved Steinkjer. Sammen skulle de få fem barn fra 1759 til 1766. De tre første døde innen ett år. Det fjerde etter tre år, og det siste, Thale Maria født i 1766 - døde i 1788, kun 22 år. Av sine 5 barn skulle Johan oppleve å miste 4. Men ikke nok med det. Hans kone, Olava, døde noen dager etter å ha født deres femte barn. Der satt altså den unge kapteinen igjen med et lite spedbarn, og hadde i løpet av kort tid mistet fire barn og sin kone. Selv om døden var en hyppig gjest hos store barneflokker på den tiden, er det klart at slike opplevelser gjør noe med deg som menneske, og stakkars Johan ble nok ikke lengere seg selv. Han ble nok både hård og sta. Trolig vanket han og i fuktige sammenkomster, og vi vet han pleide en del omgang med herskapsfolket på Værnes Hovedgård. Eierne av Værnes Hovedgård, William Wessel (brorsønn til Tordenskjold) skulle derfor komme til å spille en rolle innenfor Johans siste akt. - Kaptein Motzfeldt og Herr Wessel var ansvarlige for byggingen av veien over Gjevingåsen. En dag ble de uenige og kranglet visstnok ganske fælt på hjemveien. Da de kom ned til ferjeleie på Sandfærhus ville ikke Motzfeldt gå av hesten slik Wessel gjorde. Denne krangelen - og sta holdningen - skulle koste kaptein Motzfeldt livet. På overfarten falt han av hesten og druknet.

Sivert Sivertsen Værnesmo, født i 1795, festet en plass på Hus i Lånke i 1821. I juli samme året giftet han seg med Anne Tollefsdatter Rommen. De fikk to jenter, og livet var ikke så verst å leve. 2.juledag i 1826 var Sivert en tur hjemme hos foreldrene på Værnesmoen. Da han skulle hjem til Hus ble yngste bror hans med. Likeså en nabogutt, som ville besøke kjente på Hell. Det var som kjent ingen bro over Stjørdalselva, slik at de måtte ro over. Det ble ganske sent før de kom frem til ferjeleiet, så mørket var nok temmelig dominerende da de kom seg om bord i en gammel båt som lå der. Normalt sett skulle det ikke mange rotak til før de var på andre siden. Men båten måtte ha vært skrøpelig, for det fortelles at båten gikk full av vann og sank utenfor Hellesberget. Begge de to brødrene druknet, mens tredjemann (nabogutten) berget seg i land. Så vidt en kjenner til var det kun Sivert de fant igjen.

Den 13.januar 1838 skjer en drukningulykke i Stjørdalselva vest av Værnesmoen som splittet opp en hel familie. Peder Torsteinsen Vangberg fra Frosta hadde bygslet til seg gården Gråbekk. Dessverre gikk det ille med Peder. Han ble nødt til å gå fra gården sin før 1830. Folk sa han holdt stadig fester og selskap. Han levde over evne. Han flyttet så til Værnesdalen, en plass på Værnesmoen under Værnes Hovedgård. Her døde han i sine beste år. Tilbake satt enka Anne Johnsdatter Gråbrekk med 10 barn. 3 år etter husbondens død, innhenter skjebnen familien på nytt. Mor Anne hadde vært på Langøra, og skulle gå over isen på Stjørdalselva hjem til Værnesmoen. Her går hun igjennom isen og drukner i det iskalde vannet. Tilbake sitter den store barneflokken. Denne ble straks splittet opp og spredt vidt omkring i dalføret.

I 1850 rammes på nytt lokalsamfunnet av en drukningsulykke som satte dype spor. En mørk og iskald novemberkveld glir en storbåt sakte innover fjorden mot Stjørdal. Om bord var det 7 stjørdalinger som skulle hjem. Hvorvidt de kom fra en "lystig" bytur skal være usagt, men en kan ikke se helt bort ifra det, - ut i fra at de så utenksomt entret en liten landgangsbat beregnet på mindre enn 6 personer. Det merkelige i situasjonen var at føreren av storbåten også var med i lett båten, og han burde både vært "oppegående" samt vite bedre som sjømann. Storbåten ankret opp utenfor Tangen, og det gode selskap gikk i robåten sammen med skipperen. Så rodde de oppover Stjørdalselva, og skulle gå i land nedenfor Halsø-krysset (E6/E14). De var som sagt for mange i båten. Småbåten gikk rundt og alle druknet, unntatt skipperen, Anders Guttormsen fra Sandfærhus. Guttormsen ble i 1861 nybygger på en plass på Værnesmoen hvor han etter hvert fikk en stor familie. En av hans sønner, Johan, - mistet livet som sjømann ute i Atlanterhavet da dampskipene Geysir og Tingvalla kolliderte.

Det heter seg i tradisjonsfortellingen at Guttormsen berget livet fordi han kunne svømme. En av de 6 som druknet var Kristian Fredrik Ulstad. Han var også kjent som en dyktig svømmer, men da ulykka skjedde, hadde han på seg skaftestøvler og en stor pelsfrakk. Dette må selvsagt ha hemmet 29 åringen fra Stjørdal. Mye tyder på at strømmen i elva fikk ekstra godt tak i nettopp Kristian Fredrik, siden han aldri ble funnet, mens de 5 andre som omkom ble funnet dagen derpå.